

Marek Widenka

Adamowice

FENOMEN KATOLICKICH KERYGMATYCZNYCH SZKÓŁ NOWEJ EWANGELIZACJI

Jako inicjatora Katolickich Kerygmaticznych Szkół Nowej Ewangelizacji (SNE) wskazuje się świeckiego katolika José H. Prado Floresa z Guadalajary w Meksyku. Szkoły te tworzą specyficzny obszar współpracy ich członków na całym świecie, wyróżniających się tą samą wizją, strategią i formacją.

HISTORIA I ROZWÓJ SZKÓŁ NOWEJ EWANGELIZACJI

Pierwsza Szkoła Nowej Ewangelizacji powstała z inicjatywy José H. Prado Floresa oraz pastora zielonoświątkowego Wiliama Finke w Chilpancingo de los Bravo w południowo-środkowym Meksyku w 1980 roku, podczas miesięcznego letniego kursu ewangelizacji dla 43 osób. Od tego momentu rozpoczęła się oficjalna praca wspólnoty-szkoły ze szczególnym naciskiem na kerygmat, jako fundament każdego przepowiadania Dobrej Nowiny. W 1981 roku Flores poznał o. Emiliano Tardifa i zaczęła się ich współpraca w dziele nowej ewangelizacji, do której wzywał wówczas Jan Paweł II. José H. Prado Flores prowadził różne kursy dla wspólnoty – szkoły „Jan Paweł II” z Republiki Dominikany, na której czele stał w tamtym czasie o. Tardif. Dzięki tej współpracy dostrzeżona została ogromna rola posługi charyzmatycznej w dziele nowej ewangelizacji. W 1983 roku szkoła przeniosła siedzibę do miasta Guadalajara i otrzymała nazwę „Szkoła Apostołów”. Tam prowadziła szkolenia dla liderów grup charyzmatycznych z różnych części Meksyku. W latach 1987–1993 „Szkoła Apostołów” realizowała projekt „Ewangelizacja 2000” na gruncie Ameryki Łacińskiej, powołując do życia około

200 kolejnych szkół. W tym czasie dzięki kontaktom we Włoszech i w krajach Europy Środkowo-Wschodniej rozwinęła się wizja i strategia szkoły. Od 1994 roku szkoła zaczęła nosić nazwę „Szkoła Ewangelizacji św. Andrzeja”. Nazwa ta wynikała z rozeznanej misji – przyprowadzania kolejnych „Piotrów” do Jezusa na wzór św. Andrzeja, tak by i oni mogli służyć i głosić miłość Pana Jezusa, jeszcze bardziej i więcej (por. J 1,35-42). Szkoła została zatwierdzona przez arcybiskupa Guadalajary – kard. Juana Sandowal. Jej program składał się wówczas z 21 kursów podzielonych na trzy etapy szkolenia. W 1994 roku współpracę ze szkołą rozpoczął o. Ricardo Arganaraz ze wspólnoty św. Jana Chrzciciela z Camparmo. W tym okresie uwaga skierowana została na aspekt wspólnotowy w nowej ewangelizacji. Doprowadziło to w 1995 roku do powstania międzynarodowego programu Kerygma•KARisma•KOinonia (w skrócie KeKaKo), który stanowił podsumowanie dotychczasowych doświadczeń w dziedzinie służby nowej ewangelizacji w formie programowej SNE. Ustanowione zostało Międzynarodowe Biuro KeKaKo w Guadalajarze w Meksyku. W 1999 roku odbyło się w Meksyku pierwsze Międzynarodowe Seminarium KeKaKo dla liderów i formatorów, w którym wzięło udział 50 uczestników z różnych krajów. W tym samym roku Fr. Luis Alfonso Zepeda został powołany na stanowisko asystenta kościelnego Kerygmatycznej Szkoły Ewangelizacji św. Andrzeja. Do programu KeKaKo przyłączyły się m.in. Kolumbia, Brazylia, Włochy, Węgry, Portugalia, Kanada, Argentyna i Polska¹. W chwili obecnej, po 30 latach od powstania pierwszej szkoły w Meksyku, funkcjonuje ponad 2000 szkół w 60 krajach na pięciu kontynentach. Wielu dyrektorów z wymienionych szkół podjęło współpracę w ramach Stowarzyszenia Koordynatorów Katolickich Szkół Nowej Ewangelizacji w Rzymie².

METODOLOGIA SZKÓŁ NOWEJ EWANGELIZACJI

Wizja programu Szkół Nowej Ewangelizacji

Jasna i klarowna wizja decyduje o jakości całego programu. Dany projekt jest wartościowy, kiedy ma sprecyzowany cel, który chce osiągnąć. Dostrzegalny współcześnie chaos i panująca przeciętność w działaniu wynika często z dużego rozproszenia zainteresowań i braku ściśle określonych celów podejmowanych inicjatyw. Chroni przed tym konkretna wizja. Stąd też w SNE ewangelizacja nie jest ograniczana jedynie do jakiejś akcyjności. Jest ona owocem pewnej wizji³.

¹ Wykaz SNE w Polsce na www.sne.pl (dostęp: 15 IV 2010).

² Association of Coordinators of Catholic Schools of Evangelization – ACCSE 2000, za: <http://www.evangelizacion.com> (dostęp: 9 IV 2010) oraz <http://www.rmissio.pl/rmhistoria.htm> (dostęp: 9 IV 2010).

³ Por. J.H. Prado Flores, *Sekret Pawła*, Łódź 2007, s. 92, 123.

Cel główny i szczegółowy Szkół Nowej Ewangelizacji

Głównym celem SNE jest realizowanie planu Jezusa Chrystusa poprzez dzieło ewangelizacji w mocy Ducha Świętego – nowej ewangelizacji. „Dzisiejszy świat nie potrzebuje (bowiem) nowej Ewangelii, lecz nowej ewangelizacji z mocą Ducha Świętego, której to ewangelizacji towarzyszą uzdrowienia i cuda ukazujące zwycięstwo Jezusa Chrystusa nad grzechem, chorobą i śmiercią”⁴. Nie jest to jedynie chwilowa inicjatywa, ale wypełnienie woli Ojca. *Ojciec mój przez to dozna chwały, że owoc obfity przyniesiecie i staniecie się moimi uczniami. [...] Nie wyście Mnie wybrali, ale Ja was wybrałem i przeznaczyłem was na to, abyście szli i owoc przynosili, i by owoc wasz trwał* (J 15,8.16). Chodzi zatem o ewangelizację z mocą, przynoszącą owoc obfity i trwałą. Owoce obfite – odnosi się nie tyle do ilości co do jakości. Sposobem na otrzymanie owocu, który będzie trwał, jest faworyzowanie systemów permanentnie wydających nowych ewangelizatorów. Stąd celem szczegółowym SNE jest pomnażanie szkół ewangelizacji. SNE w swojej działalności przyjmuje metodę Jezusa i Jego apostołów – przygotowuje również innych do tego, by mogli skutecznie przekazywać Dobrą Nowinę. Oprócz ewangelizowania zajmuje się więc formacją ewangelizatorów oraz formowaniem formatorów ewangelizatorów, zgodnie z poleceniem św. Pawła, jakiego udzielił on Tymoteuszowi: *To, co usłyszałeś ode mnie, za pośrednictwem wielu świadków, przekaz wiarygodnym ludziom, którzy będą zdolni nauczać też innych* (2 Tm 2,2). Ten faktor multiplikacyjny odgrywa kluczową rolę w wizji SNE⁵.

Paradygmat biblijny Szkół Nowej Ewangelizacji

Wzorem dla SNE jest działalność apostołów opisana w Dziejach Apostolskich: *Apostołowie z wielką mocą świadczyli o zmartwychwstaniu Pana Jezusa* (Dz 4,33). Nie chodzi zatem o działalność pojedynczego ewangelizatora, ale o wspólnotę. Dzieło ewangelizacji nie jest zadaniem dla jednego człowieka, nawet, jeśli byłby to apostoł. To zadanie dla całej wspólnoty zjednoczonej z Piotrem. Sprowadza się ono do świadczenia o śmierci i zmartwychwstaniu Pana Jezusa, co stanowi syntezę kerygmatu. Realizowana zaś zostaje z wielką mocą Ducha Świętego, obdarzającego charyzmatami. Bazując na tych przesłankach, trzema konstytutywnymi elementami programu SNE są: kerygmat, charyzmat i wspólnota (*kerygma, karisma i koinonia*). Są to trzy ogniwa tego samego łańcucha. Stąd program SNE określany jest mianem programu KeKaKo⁶.

⁴ E. Tardif, J.H. Prado Flores, *Jezus jest Mesjaszem*, Łódź 1992, s. 6.

⁵ Por. J.H. Prado Flores, *Szkoły Ewangelizacji KeKaKo*, Rzym 1996, s. 3.

⁶ Por. tamże, s. 4.

Trzy filary programu Szkół Nowej Ewangelizacji (programu KeKaKo)

Kerygmat

Kerygmat jest pierwszym głosem Dobrej Nowiny. Jest sercem i fundamentem ewangelizacji wszystkich czasów, ponieważ polega na przedstawianiu osoby i dzieła Jezusa Chrystusa. „Nie ma prawdziwej ewangelizacji bez głoszenia Imienia i nauki, życia i obietnic, Królestwa i misterium Jezusa nazaretańskiego, Syna Bożego”⁷. Cechuje się zatem chrystocentrycznością i jest bezpośrednio i nierozłącznie zakorzeniony w Biblii, która jest fundamentem przepowiadania. „Kerygmat to głoszenie Ewangelii skierowane do serca człowieka”⁸. Jego celem jest to, by przez przedstawienie Jezusa umarłego, zmartwychwstałego i uwielbionego, doświadczyć nowego życia dzięki wierze i nawróceniu. Doświadczenie żywego Jezusa jako osobistego Zbawiciela, Pana i Mesjasza, otwiera na przyjęcie Ducha Świętego, przez Niego posłanego⁹. W ten sposób, dzięki temu prostemu głoszeniu, realizuje się zbawienie osobiste i wspólnotowe (por. 1 Kor 1,21; Rz 1,16). Należy rozróżnić kerygmat Jezusa od kerygmatu apostołów, czyli to, co było treścią przepowiadania Jezusa, a co apostołów. Przedmiotem przepowiadania Jezusa jest królestwo Boże. Treścią przepowiadania apostołów jest dzieło Boga w Jezusie z Nazaretu¹⁰. „Tak jak wówczas, również dzisiaj trzeba połączyć razem zwiastowanie Królestwa Bożego (treść kerygmatu Jezusa) i głoszenie wydarzenia Jezusa Chrystusa (które jest kerygmatem apostołów). Te dwa orędzia uzupełniają się i wyjaśniają wzajemnie” (RMis 16).

Tak przygotowany kerygmat jest przedstawiany współczesnemu światu w formie sześciu wzajemnie uzupełniających się i powiązanych ze sobą tematów. Oczywiście to wyszczególnienie ma charakter czysto praktyczny, uwzględniający nadrzędną rolę Ducha Świętego – protagonistę wszelkiego przepowiadania – zgodnie ze słowami samego Jezusa: *nie martwcie się, w jaki sposób albo czym macie się bronić lub co mówić, bo Duch Święty nauczy was w tej właśnie godzinie, co należy powiedzieć* (Łk 12,11-12). Wyodrębnione i ułożone w określonej kolejności podtematy umożliwiają przedstawienie najważniejszych prawd wiary w sposób wewnętrznie powiązany, stanowiący logiczny ciąg, co jest niezwykle ważne podczas ewangelizacji, zwłaszcza tej spontanicznej. To spójne przedstawienie kerygmatu, wraz z ukazaniem jego aktualności i bezpośredniego związku z życiem ewangelizowanego, to podstawowe zadania stojące przed głoszącym kerygmat,

⁷ E. Tardif, J.H. Prado Flores, *Jezus jest...*, s. 117.

⁸ Por. K. Fromont, *Radość głoszenia dobrej nowiny, czyli... zdań kilka o kerygmacie*, Lublin 2004, s. 15.

⁹ Por. J.H. Prado Flores, *Jak ewangelizować ochrzczonych*, s. 13, 14, w: <http://lublin.republika.pl/OCHRZCZONYCH.zip> (dostęp: 6 II 2010).

¹⁰ Por. tamże, s. 15–20.

jako że „chodzi nie o to, by mówić o wydarzeniach zagubionych w przeszłości, ani nawet o tym, co wydarzyło się 2000 lat temu, ale by mówić w sposób aktualny, o to, by skuteczność zbawienia stała się obecna”¹¹. Taka struktura przepowiadania kerygmatu chroni również przed pominięciem istotnych treści kosztem innych, choć związanych z wiarą, to jednak nie podstawowych. Jedynie fundamentalne prawdy wiary mogą stanowić podstawę nowego życia, skałę, na której powstaje nowy dom (por. Mt 7,24-27). „Nie można osiągnąć końcowego etapu, jeśli nie zaczniemy od początku, jaki tkwi w osobistym doświadczeniu zbawienia Jezusa”¹², jako wyrazie Bożej odpowiedzi na upadek człowieka, to zaś warunkuje współcześnie przyjęta struktura kerygmatu. Podstawowe elementy kerygmatu to:

- Bóg jest miłością.

Fundamentalną prawdą o każdym człowieku jest ta, że jest on w sposób osobisty i bezwarunkowy kochany przez Boga, który jest Miłosiernym Ojcem (por. Ps 103,13). Wiele osób wychowanych w tradycji chrześcijańskiej wie, że Bóg jest miłością, ale poznanie tej prawdy może pozostawać jedynie na poziomie abstrakcji. Dlatego ważne jest, by tę prawdę przedstawić w sposób doprowadzający do jej osobistego doświadczenia. Bóg jest Bogiem miłości (por. 1 Kor 13,4-8; KKK 218–221) i pragnie, aby ludzie doświadczali w Nim pełni życia (por. J 10,10; 15,16). Człowiek jest jedynym stworzeniem, które Bóg zapragnął dla niego samego (por. Iz 43,1; 2 Kor 11,2). Dlatego też uczynił go na swój obraz i podobieństwo (por. Rdz 1,26-27; KKK 1702–1705). Od początku istnienia człowieka Bóg pragnie bliskiej relacji z nim, więzi osobistej. Każdego kocha indywidualnie, tak jak potrzebuje być kochanym (por. So 3,17). W swej postawie miłości nie stawia żadnych warunków człowiekowi – kocha go dokładnie takim, jakim jest, ze wszystkimi zaletami, ale też wadami. Jego miłość jest odwieczna (por. Jr 31,3), zawsze wierna i aktualna, niezmienna (por. Iz 49,15; 54,10; Jr 2,2). Bóg cieszy się swoim dzieckiem i jest o nie bardzo zatroskany (por. Mt 6,26-29). Pragnie dla człowieka wszystkiego, co najlepsze. Posiada doskonały plan na jego życie, o wiele lepszy od indywidualnych wyobrażeń o dobru i szczęściu (por. Iz 55,9). On pierwszy ukochał człowieka i pierwszy wychodzi z inicjatywą (por. Jr 20,7)¹³, dlatego na Jego miłość nie trzeba sobie zasługiwać. Bóg nie kocha nas dlatego, że jesteśmy dobrzy, ale dlatego, że on jest Dobrocią. Bóg jest miłością (por. 1 J 4,8b) i oczekuje od człowieka, nie tyle tego, aby go pokochał, ale aby pozwolił Mu się pokochać (por. KKK 68–70)¹⁴.

¹¹ Tamże, s. 25.

¹² Tenże, *Idźcie i ewangelizujcie ochrzczonech*, Brwinów 1993, s. 11.

¹³ Por. S. Falvo, *Duch objawia Jezusa*, Łódź 1995, s. 41, 42.

¹⁴ Por. J.H. Prado Flores, *Idźcie...*, s. 17–21; tenże, *Sekret...*, s. 101; tenże, *Jak ewangelizować...*, s. 25; M. Moran, *Podaj dalej. Praktyczne wskazówki w dzieleniu się wiarą*, Łódź 1995, s. 50, 51; K. Fromont, *Radość głoszenia...*, s. 16; M. Wójcik, *Re-ewangelizacja w posłudze Szkoły Nowej Ewangelizacji diecezji gliwickiej*, Opole 2007, mgr, BUO, s. 80, 81.

- Człowiek jest grzesznikiem.

Podczas przepowiadania prawd ukazujących Bożą miłość do człowieka rodzi się wiele pytań. Można je streścić do następujących: Dlaczego nie doświadczam w moim życiu Bożej miłości i dlaczego na świecie jest tyle zła? Grzech jest przeszkodą na drodze realizowania się Bożego planu szczęścia i pokoju w życiu każdego człowieka. On staje się przyczyną całego zła, które trapi ludzkość (por. Rz 3,23; 11,32; KKK 1849). Grzech polega na braku wiary w Boga i braku zaufania Jego obietnicom, na niezależności względem Boga. Jest wynikiem działania Szatana i wolnego wyboru człowieka, który pozwala się zwieść na drogę pseudosamowystarczalności i nieufności wobec Boga (por. Rdz 2,17). Grzech nie odbiera człowiekowi ojcowskiej miłości Stwórcy, ale zamyka człowieka na działanie Boga. Problem człowieka polega więc na tym, że jest grzesznikiem i dlatego nie doświadcza miłości Boga. Zrodzony jest bowiem w grzechu (por. Ps 51,7) i wydaje jego owoce (por. Mt 15,18-19; KKK 1707). Poprzez grzech następuje oddzielenie od Boga, który jest życiem i tym samym wchodzi w śmierć (por. Prz 8,36; Rz 6,23; Jk 1,14-15). Posiadając naturę grzeszną, człowiek nie jest w stanie sam poradzić sobie z grzechem. Jest grzesznikiem, który potrzebuje ratunku – zbawienia, bo nie jest w stanie o własnych siłach zwyciężyć Szatana i uwolnić się z mocy grzechu (por. J 8,34-35). Bóg chce ofiarować w tej sytuacji pomoc człowiekowi, ale by mógł to zrobić, człowiek musi uznać się za grzesznika i wyznać swój grzech. Jedynym grzechem, którego Bóg nie może wybaczyć, jest ten, do którego człowiek nie chce się przyznać. Zatem podstawą skutecznej ewangelizacji, która w tym aspekcie powinna przebiegać w sposób bardzo delikatny, pozbawiony gróźb, osądów i potępienia kogokolwiek, jest, by ewangelizowany uznał prawdę o swojej kondycji, jako kondycji grzesznika, i wyznał to przed Bogiem. Jest to sprawa kluczowa dla odkrycia potrzeby interwencji Boga – Zbawiciela w swoim życiu (por. KKK 385–421, 1848)¹⁵.

- Zbawienie w Jezusie.

Bożą odpowiedzią na rzeczywistość grzechu jest Jezus Chrystus. Kiedy wydawało się, że nie ma już żadnej możliwości rozwiązania najważniejszego problemu człowieka, Bóg zrealizował swoją obietnicę zbawienia (por. Rdz 3,15; Jr 31,34; Mi 7,19). Posłał swojego jednorodzonego Syna, żeby uratował człowieka i przywrócił mu dzieciństwo Boże (por. Mt 9,13; J 3,16-17). To właśnie jest Dobrą Nowiną: Jezus Chrystus poprzez swoje wcielenie, mękę, śmierć i zmartwychwstanie zbawił każdego człowieka,

---

¹⁵ Por. M. Moran, *Podaj dalej...*, s. 52–54; J.H. Prado Flores, *Idźcie...*, s. 25–32; tenże, *Jak ewangelizować...*, s. 26; K. Fromont, *Radość głoszenia...*, s. 17, 18; M. Wójcik, *Re-ewangelizacja...*, s. 81, 82.

placąc za niego dług i jednocząc go z Bogiem (por. Rz 5,8). On to pokonał śmierć, zgładził grzech, wyzwolił ludzkość z niewoli zła, usuwając jego korzeń (por. Rz 4,24-25; Ga 5,1; KKK 1708). Przez Jego krew człowiek został wykupiony, oczyszczony i obmyty. Jezus poniósł karę przeznaczoną dla każdego, nadając prawdziwy sens istnieniu i wprowadzając pokój we wszystkie jego wymiary (por. Rz 7,14-25). Dzieło to jest darmowe (Rz 5,20). Dzięki niemu jesteśmy nowym stworzeniem w Jezusie (por. 2 Kor 5,17). Otrzymane w ten sposób nowe życie (por. Ef 2,1-6; Kol 2,13-14) cechują nieograniczone możliwości: chorzy są uzdrawiani, ludzie odzyskują nadzieję, nastaje harmonia, wolność, pokój, cierpliwość, zrozumienie (por. Iz 61,1-2; Mt 3,16; 11,4-5; Łk 4,18-19; J 16,33; Ga 5,1; KKK 1741). To wszystko staje się udziałem każdego człowieka dzięki zmartwychwstaniu Chrystusa. On to przynosi życie w obfitości (por. J 10,10). Tylko Jezus jest jedynym zbawicielem świata i każdego człowieka (por. Dz 4,12; KKK 50-67, 430-455)¹⁶.

- Wiara i nawrócenie jako odpowiedź człowieka na Bożą propozycję. Dla doświadczenia owoców dokonanego przez Chrystusa zbawienia potrzeba postawy wiary oraz nawrócenia (por. J 3,3-5; 11,25; KKK 1709). To dwie rzeczy, których potrzebujemy, by żyć nowym życiem otrzymanym od Jezusa, by zrealizować odwieczne powołanie do życia w przyjaźni z Bogiem (por. Dz 2,38). Bóg bowiem „proponuje człowiekowi darmowy dar zbawienia, a człowiek go przyjmuje i czyni swoim przez wiarę i nawrócenie, za pomocą których dar zbawienia jest uobecniany i uaktywniany”¹⁷. Wiara jest środkiem, przez który przychodzi do konkretnej osoby zbawienie (por. Tt 3,3-7; Rz 1,17; 5,1-2). Jest darem Boga i jednocześnie odpowiedzią na Jego inicjatywę (por. Mt 16,16; Hbr 10,38). Jest wyrazem bezwarunkowego zaufania wobec Chrystusa oraz pewnością, że Bóg będzie działać według Jego obietnic. Wiara to decyzja zaufania, która wyrażona zostaje w przyjętych postawach codziennego życia. Bowiem najbardziej konkretnym sposobem, w jakim ukazuje się wiarę, jest nawrócenie. Urzeczywistnia się ono w wyrzeczeniu się Szatana i jego dzieł, wszelkiego grzechu i wszelkich innych dróg zbawienia poza Jezusem (por. Dz 3,19; 13,38-39; 26,18). Jednak nawrócenie to coś więcej niż samo odwrócenie się od grzechu i uczciwe życie, wierne regułom i przykazaniom. Nawrócenie to zmiana ze sług Bożych w Jego przyjaciół, to przejście od sprawiedliwych do dzieci, które wołają „Abba” (por. Rz 8,15; Ga 4,6). To zmiana swojego życia na życie Jezusa. To postawa pozostawienia Bogu i tylko Jemu pełnej swobo-

¹⁶ Por. M. Moran, *Podaj dalej...*, s. 55-57; J.H. Prado Flores, *Idźcie...*, s. 37-47; tenże, *Jak ewangelizować...*, s. 26; K. Fromont, *Radość głoszenia...*, s. 18-20; M. Wójcik, *Re-ewangelizacja...*, s. 82, 83.

¹⁷ Por. J.H. Prado Flores, *Sekret...*, s. 108.

dy w posługiwaniu się naszym życiem. Konsekwencją jest uznanie Jezusa jako osobistego Zbawiciela i Pana (por. Rz 10,9-10; Ga 2,16), oznaczające poddanie Jemu każdego bez wyjątku obszaru życia i pozwolenie na to, by Ewangelia przeniknęła wszystkie myśli, zamiary i decyzje oraz ich realizację. Zatem, poprzez odpowiedź wiary, realizuje się osobiste spotkanie z Jezusem Zbawicielem, czego konsekwencją jest postawa nawrócenia, urzeczywistniająca się w nowym życiu w Bogu i z Bogiem (por. Ef 2,1-11; KKK 142–184)¹⁸.

- Duch Święty jako dar i wypełnienie obietnicy.
Każdy, kto przyjął Jezusa jako jedyne Zbawiciela i Pana, potrzebuje mocy oraz odwagi, by ponawiać tę decyzję w codzienności i być autentycznym świadkiem dla innych ludzi. Dlatego Bóg realizuje swoją obietnicę i posyła Ducha (por. Ez 37,14; J1 3,1-5; Łk 24,49; J 15,26; Dz 2,38-39; 10,44-48), aby prowadził i umacniał nowy lud Boży, odkupiony drogocenną krwią Chrystusa (por. Dz 2,1-4)¹⁹. Dobra Nowina nie jest bowiem nowym prawem, ale nowym duchem, którego uwielbiony Jezus zsyła na swoich naśladowców, aby mogli żyć życiem dzieci Bożych, żyć według Ducha (por. Rz 8,9.15). Duch Chrystusa Zmartwychwstałego przekonuje o grzechu, aby skierować człowieka na drogę nawrócenia (por. J 16,7-8.13). To On uzdrowia i zmienia serce człowieka (por. Ez 11,19-20; 36,26-27), jego pragnienia, kryteria, wartości (por. Jr 31,33). Duch Święty kształtuje je na obraz i podobieństwo serca Chrystusowego. Umożliwia prawdziwe poznanie Jezusa, zrozumienie Jego misji (por. 1 Kor 12,3)²⁰. To On uzdalnia do życia wiarą, nadzieją i miłością, według woli Bożej (por. Rz 5,5). Duch Święty uczy modlitwy, prowadzi do postawy uwielbienia Boga i służby bliźnim²¹. Ten, kto jest kierowany przez Ducha, ukazuje swym życiem Jego owoce: miłość, radość, pokój, cierpliwość, uprzejmość, dobroć, wierność, łagodność, opanowanie (por. Ga 5,16-23). Duch Święty daje autentyczną wolność²². Dzięki Jego obecności i mocy stajemy się uczniami Zmartwychwstałego Pana i Jego świadkami wśród ludzi (Dz 1,8). Zatem dla bycia uczniem Jezusa konieczna jest relacja osobowa z Duchem Świętym. Jest to kluczem życia, napędem działania i sekretem jego skuteczności. Jezus obiecał swego Ducha każdemu. Tym, co jedynie należy uczynić, by przyjąć Ducha Świętego, jest pragnąć Go, otworzyć się na Niego i prosić o Jego wylanie (por. Łk 11,13; J 7,37-39, Ap 22,17). To właśnie przepowiadanie kerygmatu na tym etapie powinno

¹⁸ Por. M. Moran, *Podaj dalej...*, s. 57–60; J.H. Prado Flores, *Idźcie...*, s. 51–64; tenże, *Jak ewangelizować...*, s. 26; K. Fromont, *Radość głoszenia...*, s. 20–25; M. Wójcik, *Re-ewangelizacja...*, s. 84.

¹⁹ Por. Y. Congar, *Duch człowieka, Duch Boga*, Warszawa 1996, s. 46.

²⁰ Por. S. Falvo, *Duch...*, s. 20–22.

²¹ Por. Y. Congar, *Duch człowieka...*, s. 24–26.

²² Por. tamże, s. 26–31.

w ewangelizowanym wzbudzić pragnienie doświadczania obecności Ducha Świętego w życiu i prowadzić do postawy otwartości i modlitwy (por. KKK 683–687, 702–747)²³.

- Wspólnota jako Ciało Chrystusa.

Nowe życie według Ducha, które otrzymujemy w darze, potrzebuje środowiska realizacji i wzrostu. Jest nim wspólnota. To we wspólnocie dochodzi do spotkania Boga ze swoim ludem, z człowiekiem. Wspólnota staje się narzędziem zbawienia, środkiem koniecznym, by ukazać zasługi i owoce zbawczego działania Chrystusa. Nie jest więc wyłącznie jakąś strukturą, ale miejscem wiary, gdzie realizuje się w sposób namacalny Boży plan, gdzie żyje się Ewangelią (por. Dz 2,42; Rz 12,4-5; 1 P 2,9-10). Jest środowiskiem, ukazującym światu, że miłość Boża została rozlana w sercach przez Ducha Świętego (por. Rz 5,5). Dlatego wspólnota chrześcijańska nie jest wyborem dla wierzącego, ale jedynym sposobem, aby być w pełni chrześcijaninem. Wspólnota jest konieczna dla wszystkich, a zwłaszcza dla tych, którzy dopiero się narodzili w wierze i chcą przeżywać swoje chrześcijaństwo w sposób pełny. To we wspólnocie bowiem wzrasta wiara. Wspólnota jest szkołą miłości, odpowiedzialności i przebaczenia. Tu podejmuje się stałą formację, uczy się modlitwy osobistej i wspólnej, otwiera się na apostołstwo (por. Ef 4,11-13). Dlatego też szczytem ewangelizacji jest tworzenie małych wspólnot, a ostatnią decyzją, którą w procesie głoszenia kerygmatu powinien podjąć ewangelizowany, jest zaangażować się w życie chrześcijańskiej wspólnoty – Kościoła (por. KKK 770–810)²⁴.

Głoszenie kerygmatu w postaci opisanej powyżej pozwala przebyć z ewangelizowanym swego rodzaju drogę, której celem jest zbawienie, dokonane przez Jezusa, zdobywane poprzez wiarę i nawrócenie, potwierdzone przez dar Ducha Świętego i przeżywane we wspólnocie chrześcijańskiej. Podsumowując, należy również podkreślić, iż kerygmat stanowi własność i część wspólną dziedzictwa wszystkich chrześcijan, jest sercem Ewangelii²⁵. W swym przesłaniu, choć mówi o bardzo doniosłym działaniu Boga, jest bardzo prosty. Stąd Apostoł Paweł stwierdzi: *Spodobało się Bogu przez głupstwo głoszenia słowa zbawić wierzących* (1 Kor 1,21).

²³ Por. J.H. Prado Flores, *Idźcie...*, s. 79–86; tenże, *Jak ewangelizować...*, s. 26; tenże, *Sekret...*, s. 55, 114; tenże, *Formacja uczniów*, Łódź 1992, s. 45; K. Fromont, *Radość głoszenia...*, s. 25, 26; M. Wójcik, *Re-ewangelizacja...*, s. 86; A. Sepiolo, *Nowa ewangelizacja. Śladami Jana Pawła II*, Kraków 2001, s.77.

²⁴ Por. J.H. Prado Flores, *Idźcie...*, s. 123–127; tenże, *Jak ewangelizować...*, s. 26; K. Fromont, *Radość głoszenia...*, s. 26–28; M. Wójcik, *Re-ewangelizacja...*, s. 86, 87.

²⁵ Pierwsze cztery elementy kerygmatu (jako Cztery Prawa Życia Duchowego) w 1952 r. opisał, a następnie propagował protestancki ewangelizator Bill Bright, założyciel Ruchu Nowego Życia. Więcej na ten temat w: B. Bright, *Ewangelizacja bez obaw*, Warszawa 1995, s. 120–145.

Charyzmaty

Charyzmaty są znakami wierności Pana, pozwalającymi doświadczyć, że Jezus prawdziwie zmartwychwstał i żyje. Są manifestacją obecności Ducha Świętego dla dobra wspólnego i budowania Ciała Chrystusowego. Głoszenie Ewangelii nie dokonuje się bowiem jedynie poprzez słowo przepowiadane, lecz dzięki mocy Ducha Świętego. Poprzez dar zdolności przekonywania (*parresia*) Duch Święty sprawia, że ewangelizator głosi Dobrą Nowinę z całą pewnością, odwagą i wolnością, opierając się na wewnętrznej mocy, którą ma słowo. Dzięki mocy Ducha (*dynamis*) posługuje on charyzmatami, czyniąc znaki i cuda, które są absolutnym imperatywem w apostołstwie, gdyż identyfikują prawdziwego apostoła²⁶. Zjawiska te objawiają bowiem zwycięstwo Jezusa Chrystusa nad grzechem, chorobą i śmiercią. „Jak świat długi i szeroki Jezus nie przestaje ukazywać, że jest ten sam wczoraj, dziś i na wieki. Pełen mocy Ducha Świętego dokonuje widzialnych znaków, po których musi być rozpoznawany jako Mesjasz. [...] Dziś Jezus jest bardzo hojny w tego typu znaki”²⁷. Unaocniają one moc, miłość i wierność Boga. *Albowiem nie w słowie, lecz w mocy przejawia się Królestwo Boże* (1 Kor 4,20). Charyzmaty są zatem darami duchowymi danymi Kościołowi dla pełnienia jego misji i pozostają zawsze w ścisłej relacji do ewangelizacji. „Są udzielane tylko wtedy, gdy głosimy zbawienie w Jezusie Chrystusie”²⁸. Bez ich obecności każda ewangelizacja byłaby jedynie propagandą, a same charyzmaty byłyby źle rozumiane i uległyby deformacji²⁹. Każdy znak dokonany w trakcie ewangelizacji z mocą ukazuje, że Jezus jest Mesjaszem. „Kaźde świadectwo jest krzykiem Dobrej Nowiny, głoszącej, że Jezus jest Zbawicielem świata”³⁰. Charyzmaty zatem „nie są w ewangelizacji drugorzędnym dodatkiem, ponieważ dzięki nim moc głoszonego słowa staje się dostrzegalna. [...] To jest właśnie zbawienie, które działa”³¹. Charyzmaty rodzą się, wzrastają i objawiają we wspólnocie. Tam też są rozpoznawane. Z jednej strony uczą postawy służby, z drugiej pobudzają do uwielbienia Boga oraz dziękczynienia za tak wielkie zaufanie i obdarowanie³². Nie tylko są przyczyną narodzenia Kościoła, ale również budują Kościół wszystkich czasów (por. KKK 799–801)³³. Natychmiast po wielkim nakazie Jezusa: *Idźcie na cały świat i głoscie Ewangelię wszelkiemu stworzeniu* (Mk 16,15), wymienione są znaki, które towarzyszą ewangelizacji:

²⁶ Por. J.H. Prado Flores, *Sekret...*, s. 80, 81.

²⁷ E. Tardif, J.H. Prado Flores, *Jezus jest...*, s. 13, 17.

²⁸ Tamże, s. 77.

²⁹ Por. J.H. Prado Flores, *Sekret...*, s. 82.

³⁰ E. Tardif, J.H. Prado Flores, *Jezus jest...*, s. 36.

³¹ Tamże, s. 119.

³² Por. T. Forrest, J.H. Prado Flores, *Jezus Chrystus uzdrowiciel mojej osoby*, Łódź 2007, s. 64.

³³ Por. Y. Congar, *Duch człowieka...*, s. 36; S. Falvo, *Przebudzenie charyzmatów*, Łódź 1995, s. 9.

Tym zaś, którzy uwierzą, te znaki towarzyszyć będą: w imię moje złe duchy będą wyrzucać, nowymi językami mówić będą; węże brać będą do rąk, i jeśli by co zatrutego wypili, nie będzie im szkodzić. Na chorych ręce kłaść będą i ci odzyskają zdrowie (Mk 16,17-18). Kościół apostołski, posłuszny nakazowi misyjnemu, był w stu procentach Kościołem charyzmatycznym. Charyzmaty były w nim wykorzystywane w sposób permanentny³⁴. Celem tych znaków mocy nie była i nie jest przede wszystkim apologetyka, potwierdzanie doktryny.

Znaki mocy są przejawem całkowitego zbawienia już przyniesionego przez Jezusa, które dotyka nie tylko duszy, lecz już w tym życiu objawia się w ciałach, a nawet obejmuje całe stworzenie. Są obecnością pełnego zbawienia w świecie i dlatego nie powinny wydawać się zjawiskami rzadkimi czy przysługującymi wyłącznie świętym. [...] Dziś bardziej niż przed dwoma tysiącami lat świat i Kościół potrzebują tych przejawów zbawczego działania Boga³⁵.

Charyzmaty swoją kulminację odnajdują w sakramentach: *Kto uwierzy i przyjmie chrzest, będzie zbawiony* (Mk 16,16). Istnieje bowiem ścisła relacja pomiędzy charyzmatami a sakramentami wyrażająca się w harmonii i jedności, nigdy zaś w opozycji³⁶. Dlatego nie powinno być ani fanatyków charyzmatów bez sakramentów, ani fanatyków sakramentów bez charyzmatów. Posługa charyzmatyczna zakłada współpracę Bosko-ludzką. Bóg czyni to, czego nie może uczynić człowiek. Do pozostałych elementów posługi zaprasza człowieka³⁷. W tej posłudze charyzmatyk nie dzieli się z innymi posiadanymi charyzmatami, ale miłością, odwzorowując misję samego Chrystusa.

Wspólnota

Wspólnota, w pełnym tego słowa znaczeniu, jest dziełem Ducha Świętego, rodzi się z ewangelizacji i dla ewangelizacji, by budować królestwo, by wszystko jako głowę miało Chrystusa (por. Ef 1,10). Wspólnota jest środowiskiem, w którym żyje się czynną miłością. Jest ona odwzorowaniem wspólnoty miłości Trójcy Świętej. „Przez wspólnotę należy rozumieć miłość i jedność, jakie istnieją pomiędzy Ojcem i Synem w Duchu Świętym, promieniującą na Ciało Chrystusa, jakim jest wspólnota chrześcijańska”³⁸. Bóg bowiem nie chciał zbawiać ludzi indywidualnie, ale ludzi stanowiących naród, z którym on zawarł przymierze. Sam Jezus również żył we wspólnocie i w niej dokonywał dzieła głoszenia. Nigdy nie pracował sam. Rów-

³⁴ Por. S. Falvo, *Przebudzenie...*, s. 34–38; H. Mühlen, *Odnowa w Duchu Świętym*, t. 1, Kraków 1976, s. 142.

³⁵ J.H. Prado Flores, *Jak ewangelizować...*, s. 32.

³⁶ Więcej na ten temat: H. Mühlen, *Odnowa...*, s. 143–145, 148–153.

³⁷ Por. S. Falvo, *Przebudzenie...*, s. 13.

³⁸ J.H. Prado Flores, *Sekret...*, s. 82.

niez wspólnotę posyłał, aby dalej głosiła Dobrą Nowinę. Ostatecznie wspólnota Kościoła rodzi się dzięki Duchowi Świętemu w dniu Pięćdziesiątnicy. Duch Święty jest bowiem Duchem wspólnoty, Duchem jedności, Duchem komunii. Można więc stwierdzić, iż wspólnota chrześcijańska ma swoje źródło w Trójcy Świętej. Jest zarazem wspólnotą z Bogiem, jak i z innymi braćmi. Wreszcie jest miejscem integracji i dojrzewania osoby, obrazu i podobieństwa samego Boga.

Duch Święty budzi do życia wiele różnych wspólnot. Każda z nich ma swój charyzmat i swoją własną duchowość, ale wszystkie one cechują się miłością i misją ewangelizacyjną. O wspólnotcie bowiem nie stanowią ani jej struktura, ani założenia teologiczne. Wspólnota to przede wszystkim życie Boga obecne na tym świecie. Jeśli wspólnota urzeczywistnia to życie i przekazuje je innym, wtedy jest prawdziwą wspólnotą. Jeśli tego nie czyni, to nawet jeśli miałaby świętego założyciela, jej członkowie ubieraliby się w ten sam sposób, żyłoby tą samą regułą i śpiewaliby te same psalmy – nie będzie wspólnotą. Struktura bowiem nie jest wspólnotą. Owszem, wspólnota potrzebuje struktury. Nie można jednak utożsamiać tych dwóch rzeczywistości.

Wspólnota jest „pewnym stylem życia, w którym wszyscy żyją w zjednoczeniu miłości i wiary, dając swe życie za innych”³⁹. Wspólnota jest miejscem ubogacenia. Nikt nie jest samowystarczalny. Nikt nie posiada wszelkich możliwych darów i charyzmatów. Dlatego we wspólnotcie możliwe jest wzajemne uzupełnianie się, ubogacenie i wzrastanie.

Tylko wspólnota jako taka ma wszystkie dary. Bóg, wiedząc, że jesteśmy bardzo czuli na powiewy egoizmu i pychy, nie chciał dać wszystkich charyzmatów każdej osobie, ale rozdzielił je między wielu, abyśmy w ten sposób potrzebowali innych i we wspólnotcie z nimi odnajdowali siłę. [...] Bóg tak to ustalił po to, by nas zobligować do bycia we wspólnotcie⁴⁰.

Wspólnota pełni także funkcję terapeutyczną. Jest miejscem uzdrowienia, przebaczenia i pojednania. Wspólnota uzdrawia przez miłość. Źródłem zdrowia jest wiedzieć, że jest się kochanym, czuć, że należy się do innych, że nie jest się dla nich obcym⁴¹. Tak rozumiana wspólnota staje się zatem niezbędnym środowiskiem życia.

Nie ma takiego sposobu życia chrześcijaństwem, który nie byłby życiem we wspólnotcie. Jedynym sposobem wzrostu w życiu Ducha jest iść razem z innymi braćmi, wspierając się wzajemnie, napominając się, modląc się i kochając wzajemnie [...]. Jesteśmy przekształceni w Chrystusa nie indywidualnie, niezależnie od innych, ale jako wspólnota, Ciało Chrystusa. Jesteśmy powołani do tworzenia jednego ciała,

³⁹ T. Forrest, J.H. Prado Flores, *Jeżus Chrystus...*, s. 71.

⁴⁰ Tamże, s. 74; por. S. Falvo, *Przebudzenie...*, s. 10–13; M. Wójcik, *Re-ewangelizacja...*, s. 104.

⁴¹ Por. tamże, s. 72.

w jednym Duchu, w jednej wierze i z jednym Bogiem, Ojcem wszystkich (por. KKK 1878–1896)⁴².

Cechą wyróżniającą wspólnotę jest jedność. „Wspólnota pochodząca od Boga znajduje swoje odbicie w tym, że wierzący mają jedno serce i jedna duszę” (por. Dz 4,32)⁴³. W jedności Ciała Chrystusowego jest wielka moc ewangelizacji: *Ojciec [...] aby wszyscy stanowili jedno, jak Ty, Ojciec, we Mnie, a Ja w Tobie, aby i oni stanowili w Nas jedno, by świat uwierzył* (J 17,21). To Duch Święty utrzymuje jedność w różnorodności funkcji i charyzmatów w Kościele, dzięki czemu może on stać się widzialnym znakiem niewidzialnej jedności Trójcy Świętej⁴⁴. Dzieje się tak wtedy, kiedy grupa chrześcijan ukazuje się światu jako braterska wspólnota, mająca jednego Ducha, wyznająca jedną wiarę i dążąca do jednego celu. Uczniem Jezusa i apostołem jest się w grupie osób, które się miłują, które stanowią jedno, wzajemnie sobie pomagając i służąc. „Apostoł samotny albo niezależny to sprzeczność”⁴⁵. Dopiero tam, gdzie Kościół stanie się wspólnotą, przeżywaną w jedności opartej na wspólnym powołaniu przez Chrystusa i posiadaniu Ducha Świętego, ukaże się światu jako widzialny sakrament. Środowisko SNE ma świadomość, iż

mamy zbyt mało czasu na ewangelizację. Dlatego nie możemy pozwolić sobie na luksus tracenia go na zazdrość, zawiść, czy też krytykowanie. [...] Jeżeli zależy nam na wynikach ewangelizacji, musimy pomagać sobie wzajemnie – jedni drugim. [...] Gdy łączymy się ze sobą w celu ewangelizacji, wtedy świadectwo miłości, którą pokazujemy, ma większą moc, niż wypowiedane przez nas słowa. Znak ten obraca się wprost na korzyść ewangelizacji⁴⁶.

Dlatego też program KeKaKo jest w założeniach swoich eklezyjalny i ekumeniczny, mając za cel ewangelizację z mocą, która jest możliwa jedynie we wspólnotowej jedności.

Wzajemne relacje pomiędzy trzema filarami programu Szkół Nowej Ewangelizacji

Sercem programu SNE jest jedność jego trzech podstawowych elementów. Chodzi o wzajemne powiązanie, wręcz współprzenikanie się, a nie tylko o sumę tych trzech filarów. To tworzy istotę programu: ogłaszać Jezusa Zbawicielem i Panem (KErygma), z mocą Ducha Świętego, używając charyzmatów (KArisma), aby budować Ciało Chrystusa we wspólnocie (KOinonia). Tylko wtedy, kiedy poszczególne elementy programu SNE przyjmują charakter czynników współdziałających, owocem jest ewangelizacja z mocą. Kiedy bowiem dochodzi

⁴² Tamże, s. 74.

⁴³ J.H. Prado Flores, *Sekret...*, s. 82.

⁴⁴ Por. T. Forrest, J.H. Prado Flores, *Jezus Chrystus...*, s. 70, 71.

⁴⁵ J.H. Prado Flores, *Sekret...*, s. 85.

⁴⁶ E. Tardif, J.H. Prado Flores, *Jezus jest...*, s. 139, 140.

do ich integracji, one same wzrastają i powstaje królestwo Boże. Taki właśnie był projekt pastoralny w czasach apostołskich, a następnie całego Kościoła na przestrzeni wieków. Każdy z tych trzech elementów ma swoją wartość i pomaga w ewangelizacji. Jednak dopiero zjednoczone z sobą warunkują wielką moc ewangelizacji, nie tyle sumując, co potęgując się wzajemnie. I tak:

- KE + KA – kerygmat proklamuje się przy użyciu charyzmatów. Celem charyzmatu nie jest on sam w sobie, lecz potwierdzenie przepowiadania. Charyzmaty sprawiają, że głoszenie śmierci i zmartwychwstania Jezusa staje się dostrzegalne i skuteczne. W ten sposób głoszenie nie jest propagandą, ale dzieleniem się Dobrą Nowiną, która urzeczywistnia się w terażniejszości.
- KA + KO – charyzmaty nie są czymś danym jednej osobie, ale czymś co otrzymuje wspólnota. Są one znakiem obecności Ducha Świętego we wspólnocie. Przede wszystkim charyzmaty miłości i jedności są zasadniczymi oznakami Jego łaski. Charyzmaty przyczyniają się również do rozwoju życia wspólnotowego. Dlatego też sformułowanie: „wspólnota bez charyzmatów” jest nieporozumieniem i zaprzeczeniem jej istoty. Z drugiej strony charyzmaty bez wspólnoty jest bardziej niebezpieczeństwem niż błogosławieństwem. Również kiedy jedna osoba rezerwuje sobie prawo używania wszystkich charyzmatów, nie ma wspólnoty, gdyż byt pozostałych jej członków jest wtedy pozbawiony sensu.
- KO + KE – pierwszym owocem głoszenia kerygmatu jest powstanie wspólnoty. Ewangelizacja kończy się w momencie powstania wspólnoty, gdzie będzie można żyć królestwem. Celem ewangelizacji jest nie tylko osobiste przyjęcie Jezusa do swojego życia, ale złączenie z Ciałem Chrystusa budowanym przez wspólnotę. Wspólnota sama w sobie również nie jest celem ostatecznym. Jest ona bowiem powołana do głoszenia kerygmatu. Świadczenie jednej osoby, bez względu na to jak byłoby wspaniałe, nie wystarcza. Potrzebne jest świadectwo wspólnot, w których urzeczywistnia się królestwo Boże. Współczesny świat zakorzeniony w indywidualizmie i egoizmie potrzebuje takich właśnie wspólnot, by przyjąć Ewangelię. Potrzebuje świadectwa jedności i miłości, świadectwa walki i zwycięstwa nad grzechem mocą Chrystusa, który jest żywy i obecny.

Podsumowując, można stwierdzić, że żaden z trzech filarów programu KeKaKo nie jest celem samym w sobie. Jedynie połączone służą ustanowieniu królestwa. Razem sprawiają, że Bóg jest wszystkim we wszystkim (por. Ef 1,10; 1 Kor 15,28). Z kolei wyeliminowanie któregokolwiek z nich przynosi tragiczne skutki, pozbawiając wartości pozostałe. Zatem realizacja integralna programu KeKaKo w jego wizji potęguje ewangelizację, która posiada wówczas wielką moc. Wynika to z faktu, iż wymienione filary wzajemnie się wzmacniają, kierując w stronę „punktu Omega”, którym jest ponowne przyjście Chrystusa na ten świat⁴⁷.

⁴⁷ Por. M. Wójcik, *Re-ewangelizacja...*, s. 75, 76.

Misja programu KeKaKo

Program KeKaKo jest pewną wizją – bardziej formą pracy niż jakąś strukturą czy organizacją. Chodzi tu o pewien program pastoralny w służbie nowej ewangelizacji. Jest on narzędziem dla już istniejących ruchów, stowarzyszeń, wspólnot podstawowych, grup modlitewnych i parafii w ich pracy ewangelizacyjnej, który daje również możliwość zainicjowania nowych wspólnot modlitewno-ewangelizacyjnych. Jest inspiracją i pomocą dla wielu ruchów, które korzystając z jego bogactwa, stają się bardziej chrystocentrycznymi i wspólnotowymi, a co za tym idzie, stają się środowiskiem osobistego spotkania z Jezusem i przeżycia doświadczenia Pięćdziesiątnicy. Formacja w programie KeKaKo przygotowuje również do zaangażowania apostołskiego.

Program ten nie jest organem władzy – jeśli miałby mieć autorytet to tylko autorytet moralny, który wynika z jego służby ewangelizacyjnej w Kościele. Program KeKaKo jednoczy wokół jednej wizji, celu, programu i strategii, ale władza należy do tych, którym Bóg powierzył ewangelizację – do biskupów. Jego uczestnicy są ich współpracownikami, dostarczając wizję, strategię, metodę i program formacji. Program ten nie jest również ruchem i nie identyfikuje się z żadnym z już istniejących ruchów kościelnych. Posiada bogactwo wszystkich ruchów, gdyż nie może ograniczać się żadnym z nich. Jego zadaniem jest służyć wszystkim. Program KeKaKo nie jest lepszy ani gorszy. Po prostu jest inny, jak kolejny członek ciała, który służy wszystkim innym członkom, właśnie dlatego, że jest od nich inny.

„Stacja obsługi” wydaje się dobrym obrazem ilustrującym wizję i strategię programu KeKaKo. Do korzystania z niej zaproszeni są wszyscy zainteresowani – świeccy, duchowni, osoby konsekrowane, ruchy, stowarzyszenia, organizacje kościelne. Nie jest ona jednak miejscem docelowych, ale jedynie punktem zaopatrzenia, pozyskania niezbędnych do ewangelizacji umiejętności, narzędzi do skutecznej posługi. Dostarcza ona ściśle sprecyzowanej teoretyczno-praktycznej formacji kerygmatycznej, nie dokonując zmiany charyzmatu, specyfiki danej grupy, ale nadając jej specyficzny rys zaangażowania ewangelizacyjnego, misyjnego w Kościele i poza jego strukturami. Jest to zatem tendencja do dzielenia się doświadczeniem wypracowanym przez całe pokolenia ewangelizatorów z różnych części świata, które to doświadczenie może i powinno być zwielokrotnione przez „stacje obsługi” powstające lokalnie w diecezjach, parafiach czy poszczególnych ruchach kościelnych.

Program ten jest skierowany do wszystkich. Zaangażowane są w nim zarówno osoby duchowne i konsekrowane, jak i świeccy. Łączy je postawa otwartości na obecność Ducha Świętego i wypływające z niej pragnienie służby w dziele nowej ewangelizacji. Zwykle są one zrzeszone w ramach prywatnych stowarzyszeń wiernych (por. KPK 321–326), aprobowanych przez hierarchię Kościoła.

Program KeKaKo jest propozycją zwłaszcza dla tych osób i wspólnot, które nie są usatysfakcjonowane dotychczasowymi osiągnięciami swojej pracy duszpasterskiej.

Może być również bardzo pomocny dla tych, którzy kontynuują, zgłębiają i poszerzają swoją pracę pastoralną oraz szukają konkretnego programu i praktycznych instrumentów permanentnej formacji dla ewangelizatorów.

Realizując założenia programu, poprzez podejmowane dzieła ewangelizacyjne, SNE obejmuje swym oddziaływaniem szerokie grono osób. Podstawową grupą adresatów są osoby ochrzczone, które nie żyją swoją wiarą i nie identyfikują się ze wspólnotą Kościoła. Są to osoby w różnym wieku, zmagające się z otaczającą ich nową rzeczywistością współczesnego świata. Szczególną uwagę kieruje się w stronę ludzi młodych a także całych wspólnot kościelnych, których reewangelizacja jest warunkiem powodzenia nowej ewangelizacji dzisiejszego świata. SNE poprzez działania ewangelizacyjne oddziałują także na szerokie dziedziny współczesnego życia: kulturę, politykę, ekonomię, środowiska zawodowe czy też organizacje społeczne.

Strategia Szkół Nowej Ewangelizacji

Dla realizacji programu nie wystarczy określenie celu, do którego ma on doprowadzić. Należy również określić strategię, która pozwoli cel osiągnąć. Jest ona owocem wizji. Chodzi zatem o wzajemne oddziaływanie i uzupełnianie się elementów wizji i działania⁴⁸.

Wspólnotoszkola

W ogólnej wizji i założeniach program KeKaKo konkretyzuje się poprzez wspólnotoszkolę, która ma być instrumentem i narzędziem pracy, by realizować główny cel – ewangelizować z wielką mocą. Jest ona jednocześnie wspólnotą i szkołą, nie stanowiąc tym samym ani struktury organizacyjnej, ani budynku. „Przez pojęcie szkoły nie należy rozumieć jakiegoś miejsca, ale atmosferę, w której żyje się na podobieństwo Ciała Chrystusa: zjednoczeni w jednym Duchu, służąc sobie nawzajem swoimi charyzmatami i posługami ku zbudowaniu ciała Chrystusa⁴⁹. Wspólnotoszkola jest owocem życia i posiada zdolność odtworzenia tego życia. Jest środowiskiem dla czynnej miłości. Sama szkoła bowiem nie wystarcza. „Jedyną formą głoszenia Dobrej Nowiny każdemu człowiekowi i wszystkim ludziom jest praca w zjednoczeniu, jako Ciało Chrystusa⁵⁰. Głoszący powinni mieć doświadczenie wspólnoty, by to co przekazują nie było tylko teorią, lecz wynikało z tego, czego sami doświadczyli. Tylko wtedy mogą być autentycznymi świadkami. Wspólnotoszkola jest także środowiskiem, gdzie formuje się nowych

⁴⁸ Por. J.H. Prado Flores, *Sekret...*, s. 130.

⁴⁹ Tamże, s. 128.

⁵⁰ E. Tardif, J.H. Prado Flores, *Jezus jest...*, s. 138.

ewangelizatorów oraz formatorów ewangelizatorów dla nowej ewangelizacji. W ten sposób zostają stworzone warunki do multiplikacji samych SNE, przez co realizuje się cel szczegółowy.

O ile rozumienie samej SNE jest proste do uchwycenia poprzez ściśle określony program formacyjny, o tyle rozumienie wspólnoty jest mniej precyzyjne. Środowiska SNE zachowują bowiem wobec siebie niezależność i integralność. Każda ze szkół wzrasta w swoim tempie, wypracowując, poprzez własną specyfikę, zasadę wspólnotowości w różnej intensywności. Z jednych środowisk rodzą się wspólnoty życia apostołskiego, charakteryzujące się stałością miejsca zamieszkania i tworzenia własnej oryginalnej struktury codziennego życia, z innych prywatne stowarzyszenia wiernych realizujących założenia statutowe, w jeszcze innych wspólnoty posługi ewangelizacyjnej, gdzie poszczególne osoby zaangażowane są w różnego typu wspólnoty, jak Odnowa Charyzmatyczna, Ruch Światło–Życie, Neokatechumenat, Ruch Focolari i inne, a podejmują wspólnotę działania formacyjnego do nowej ewangelizacji i samo dzieło ewangelizacyjne. Jeszcze inne tworzą nieformalne grupy, mające za punkt wyjścia model grupy modlitewno-ewangelizacyjnej. Daje to Kościołowi prawdziwe bogactwo i tworzy nowe, specyficzne przestrzenie, w których mogą odnaleźć się osoby o bardzo zróżnicowanych potrzebach duchowych i osobowościowych.

Samą strukturę zewnętrzną SNE minimalizuje się tak, by maksymalizować skuteczność. Każda szkoła jest niezależna od innych szkół. Kryterium współpracy jest dojście do samowystarczalności i zakończenia procesu pomnożenia szkół. Określona SNE podlega własnej kompetentnej władzy – biskupowi miejsca i współpracującemu z nim dyrektorowi SNE⁵¹.

Faktor multiplikacyjny

Strategia programu KeKaKo polega na pracy z czynnikiem pomnażania (multiplikacji), ponieważ tylko tak można zrealizować wizję ewangelizacji obejmującej całe grupy i społeczeństwa. Nie wystarczy ewangelizować, lecz konieczne jest podjęcie dzieła formowania ewangelizatorów. Ewangelizatorem bowiem nie tyle jest ten, kto ewangelizuje, lecz ten kto formuje ewangelizatorów. Tylko człowiek z wizją dostrzega ten wymiar.

Punktem odniesienia do takiego rozumienia procesu ewangelizacji jest odczytywanie modelu drogi, jaką przeszedł sam Jezus wraz ze swymi uczniami.

Chociaż interesował się całym ludem, to Jego wizja pasterska nie ograniczała się do rozdawania żywności i nauki na cztery strony świata, ale polegała na formowaniu pasterzy, którzy mieli gromadzić owce, troszczyć się o nie i im służyć. [...] Mistrz nie ograniczał się do formowania uczniów, ale zmierzał do tego, aby każdy z Jego

⁵¹ Por. tamże, s. 13.

uczniów pewnego dnia stał się mistrzem. Ale nie tylko, lecz by uczynił rzeczy jeszcze większe niż On sam⁵².

Z takiego wzorca czerpali apostołowie. W sposób szczególnie dostrzegamy to w strategii pastoralnej Apostoła Narodów – św. Pawła. On najpierw tworzył ekipę współpracowników, którzy razem z nim pracowali. Następnie formował ewangelizatorów, by ostatecznie poświęcić się osobom kluczowym, rozpoczynając reakcję łańcuchową rozszerzania królestwa Bożego – formując formatorów ewangelizatorów. Dzięki takiej strategii jego uczniowie – Łukasz, Marek, Tymoteusz – mogli kontynuować dzieło ewangelizacji narodów. Taki jest „sekret Pawła: apostołem nie jest ten, kto biegnie, ale ten, kto sprawia, że biegnie Słowo. Aby to osiągnąć, należy formować innych, albo jeszcze lepiej, formować formatorów apostołów”⁵³.

Program PEPSI

Zasada zaskakiwania, a czasami także kwestionowania w stosowanej przez środowisko SNE metodologii pracy ma za zadanie budzić zainteresowanie poruszaną tematyką. Pozornie może się wydawać, że mamy do czynienia z czymś bardzo prostym, zabawnym, a może i nawet czasami rozrywkowym. Tymczasem pod pozornie lekką formą prezentacji kryje się bardzo głęboka teś i przesłanie. Dobrym przykładem zastosowania tego typu metodologii jest program PEPSI⁵⁴. Program ten swą nazwę otrzymał od pierwszych sylab i liter precyzujących go określań: PErmanentny, Progresywny, Systematyczny i Integralny.

- Permanentny – przejawia się w dwóch formach: jako szkoły stacjonarne krajowe, diecezjalne, parafialne, zakonne, działające w ruchach, wspólnotach i stowarzyszeniach, które ze swej strony multiplikują się w wielu krajach na pięciu kontynentach, oraz jako wędrownie ekipy, które mogą przemieszczać się do różnych krajów, by tam inicjować powstawanie następnych SNE. Proces powstawania i dojrzewania kolejnej SNE obejmuje kilka etapów:
  - A: uczestnictwo w podstawowych kursach ewangelizacyjnych – w ten sposób poznana zostaje treść oraz metodologia SNE;
  - B: współpraca z ekipą – osoby wyrażające chęć utworzenia nowej SNE współpracują z ekipą przy przeprowadzaniu pierwszego kursu;
  - C: prowadzenie kursu z pomocą ekipy – opiera się na zasadzie towarzyszenia i podpowiadania. Na tym etapie nabywana jest również umiejętność współpracy z ekipami innych ośrodków SNE;
  - D: zbudowanie zaufania – przekazanie materiałów formacyjnych;

⁵² J.H. Prado Flores, *Formacja...*, s. 8, 9.

⁵³ Tenże, *Sekret...*, s. 137.

⁵⁴ Informacje na temat programu PEPSI za: J.H. Prado Flores, *Szkoły Ewangelizacji...*, s. 5–8.

E: praca samodzielna – nowe środowisko szkoły przeprowadza określony kurs samodzielnie.

W wyżej opisany sposób przebiega również proces przejścia kolejnych kursów, z równoczesnym rozwojem wspólnotoszkoly. Prowadzi to do uczestnictwa i prowadzenia kursów na trzech etapach formacji: podstawowym, wzrostu i uzupełniającym. Równocześnie nowo powstała SNE, poprzez działalność ewangelizacyjną i formacyjną, przyczynia się do powstawania kolejnych wspólnotoszkół. W ten sposób realizuje misję pomnażania SNE, będącą celem szczegółowym⁵⁵.

Bardzo ważnym elementem tak ustawionej formacji i pracy jest zdolność współpracy poszczególnych ekip ewangelizacyjnych z różnych środowisk i miejsc, bazujących na tej samej formacji i doświadczeniu w realizacji większych i mniejszych projektów ewangelizacyjnych. Ekipy są zatem w pełni kompatybilne pomimo ich całkowitej niezależności.

- Progresywny – w którym można wyróżnić dwa poziomy:

A: Poziom pierwszy – SNE w trzech etapach:

Etap podstawowy – oferuje podstawy chrześcijańskiego życia. Tu realizuje się ewangelizacja. „Nikt bowiem nie może mieć zapалу w głoszeniu Ewangelii, jeśli wcześniej nie spotkał się twarzą w twarz z Jezusem Zmartwychwstałym. Powód tego jest bardzo prosty: żarliwe słowo rodzi się z żarliwości i tylko wtedy możemy zapalać, gdy doświadczymy żaru Ducha Chrystusa Zmartwychwstałego”⁵⁶. To etap wiary i nawrócenia oraz przyjęcia w radości i pokoju daru nowego życia we wspólnocie Kościoła.

Etap wzrostu – uzdalnia do wypełnienia misji bycia ewangelizatorem. Jest to etap formacji ewangelizatorów do głoszenia Dobrej Nowiny z nowym zapalem, nowymi metodami oraz za pomocą nowych środków wyrazu. Nowy zapal wypływa z miłości do Jezusa i pragnienia,

aby Jezus Chrystus został poznany, umiłowany i aby służyli Mu wszyscy ludzie. Jest on zarazem zatroskaniem, by człowiek zyskał większą godność, większą wolność i aby w większym stopniu stał się człowiekiem. Zapal do głoszenia Ewangelii jest nieubłagalnym żarem serca, którego nie można ugasić i który usiłuje zapalić innych. Jest jak zaostrzony miecz, którego nie powstrzyma żadna trudność, dopóki nie zasieje w świecie ziarna Słowa Bożego. Jest jak usta proroka, które nie ustępują pod naciskiem ludzkich względów, zniewalających struktur, czy też strachu kryjącego się pod maską roztropności. Zapal ten winien przemieniać się w pasję, która przedkłada pracę ewangelizatora nad wszelką inną sprawę w jego życiu. Jeszcze więcej: konieczna jest „obsesja” polegająca na tym, że jedyną ważną rzeczą jest głoszenie Osoby, życia i nauczania Jezusa oraz wprowadzanie Królestwa sprawiedliwości i pokoju na tym świecie⁵⁷.

⁵⁵ Por. tamże, s. 11.

⁵⁶ E. Tardif, J.H. Prado Flores, *Jezus jest...*, s. 110.

⁵⁷ J.H. Prado Flores, *Jak ewangelizować...*, s. 2.

Warunkiem takiej gorliwości jest zażyła relacja z Jezusem. Jeżeli bowiem serce będzie pałać miłością ku Chrystusowi, usta będą wręcz przymuszone głosić Jego orędzie o zbawieniu, a w życiu codziennym odbijać się będzie życie samego Mistrza. Zatem ten, kto jest formowany na ewangelizatora, „bardziej niż doktrynę o Jezusie, powinien mieć Jego samego w swoim sercu”⁵⁸.

Nowa metoda w głoszeniu tej samej Ewangelii wiąże się z przepowiadaniem kerygmatu jako podstawy naszej wiary, fundamentu, na którym można dopiero w kolejnych etapach wznosić gmach doktryny poprzez katechezę. Kerygmat bowiem prowadzi do doświadczenia zbawienia i otrzymania nowego życia w Duchu. Dopiero po narodzeniu życie takie może wzrastać. Stąd, aby katecheza mogła przynieść owoc obfity, musi być poprzedzona przepowiadaniem kerygmatycznym⁵⁹. W Kościele posiadamy

skarby depozytu wiary, nauczanie Apostołów, Magisterium Kościoła, życie sakramentalne itd., lecz to wszystko wymaga podstawy: Jezusa, który umarł i zmartwychwstał. To On jest owym kamieniem węgielnym, na którym wznosi się całe dzieło. Jeśli nie będziemy budować na tej twardej skale, to przed najmniejszą burzą zerwie się wiatr i uderzy w podstawę budowli, a upadek jej będzie wielki⁶⁰.

Nowe środki wyrazu są w dzisiejszych czasach konieczne, by głoszenie Dobrej Nowiny dotarło do adresatów, było zrozumiałe oraz przyniosło owoc obfity i trwałe. Współcześnie stale trzeba szukać nowych form głoszenia Ewangelii. „Trzeba głosić na stadionach, przemawiać przez środki przekazu mało wykorzystywane przez katolików, jakimi są radio i prasa. Wyobraźnia musi nas wieść ku poszukiwaniu nowych form wyrazu Ewangelii poprzez muzykę, sztukę oraz kulturę”⁶¹. Ewangelizator na tym etapie formacji uczy się, iż „nowe środki wyrazu w ewangelizacji to nie metody ani pomoce, których używamy ewangelizując, ale to oparcie się na mocy Ducha Świętego oraz użycie każdego dostępnego nam środka, aby głosić Dobrą Nowinę”⁶².

Etap uzupełniający – jest pomocny, aby nauczać jak formować ewangelizatorów i ich formatorów. Bowiem „kamieniem probierczym identyfikującym apostoła jest jego zdolność formowania innych, którzy z kolei przygotowują następnych [...]”. Praca ta jest bezwzględnie ważniejsza od każdego innego zajęcia⁶³. To wielkie wyzwanie współczesności: formować formatorów.

⁵⁸ E. Tardif, J.H. Prado Flores, *Jezus jest...*, s. 110.

⁵⁹ Por. tamże, s. 116.

⁶⁰ Tamże.

⁶¹ Tamże, s. 122.

⁶² Tamże, s. 125.

⁶³ J.H. Prado Flores, *Sekret...*, s. 124.

Z zadania tego powinien zdawać sobie sprawę oraz być do niego przygotowanym każdy ewangelizator.

B: Poziom drugi – Międzynarodowe Seminarium KeKaKo (SIK) – by formować formatorów formatorów ewangelizatorów (dyrektorów SNE).

Progresywność programu można podsumować za pomocą następującego schematu:

niezewangelizowany → zewangelizowany

zewangelizowany → ewangelizator

ewangelizator → formator ewangelizatorów

formator ewangelizatorów → inicjator szkół nowej ewangelizacji

inicjator SNE → formator inicjatorów SNE

- Systematyczny – łączy w sobie różne programy, które razem tworzą system formacji:

A: program biblijny: studium wiary u źródła podstawowego (słowo Boże);

B: program historyczny: studium rozwoju wiary w ludzie Bożym (Izrael i Kościół);

C: program pastoralny: odpowiedź dla świata dzisiejszego, aby budować cywilizację miłości.

- Integralny – zawiera w sobie i łączy różne elementy, które obejmują formację całej osoby.

Boży plan obejmuje całego człowieka. Dlatego ewangelizacja powinna być zbawcza we wszystkich aspektach ludzkiego życia i powinna osiągać całego człowieka: wyzwalać go od grzechu, ciemności i śmierci. [...] Człowiek jest ciałem duszą i duchem i dlatego uzdrowienie powinno dotknąć całego istnienia człowieka⁶⁴.

Ta integralna wizja nowej ewangelizacji dotyczy nie tylko człowieka w całościowym ujęciu, ale także wszystkich ludzi i wszystkie ludzkie struktury.

Bóg postanowił wyzwolić nas oraz zbawić nie jako odizolowane jednostki, ale jako społeczność. Ewangelia musi więc przeobrażać również relacje pomiędzy osobami i społeczeństwami, ustanawiając cywilizację miłości: nowe niebo i nową ziemię. [...] Ewangelia nie jest ucieczką od rzeczywistości, ale zaczynem przeobrażającym nasze życie gospodarcze, polityczne, ekonomiczne i kościelne. Tylko w taki sposób będziemy twierdzić, że Królestwo już nadeszło i kształtuje ono życie społeczne⁶⁵.

SNE jest jak ewangeliczne ziarenko gorczycy: bardzo małe, ale gdy urośnie staje się wielkim drzewem, tak że ptaki mogą zakładać gniazda w jego

⁶⁴ Tamże, s. 127.

⁶⁵ Tamże, s. 128.

gałęziach (por. Mt 13,31-32). W tak rozumianym podejściu integralnym można wyróżnić trzy przestrzenie (por. KKK 783–786; 901–913):

- A: obszar profetyczny – proklamacja słowa Bożego – kerygmatu;
 B: obszar kapłański – celebrowanie słowa w liturgii i sakramentach;
 C: obszar królewski – życie słowem poprzez czynną miłość.

Metoda Szkół Nowej Ewangelizacji

SNE przyjęła metodę charakteryzującą się:

- Interaktywnością – metoda opiera się na formie aktywno-uczestniczącej, teoretyczno-praktycznej, która zależy od wzajemnego uzupełniania się ucznia i mistrza. Jest to metoda dwukierunkowa. Uczniowie stają się uczestnikami i współtwórcami rzeczywistości.
- Personalizacją i wspólnotowością – formuje się uczestnika jako osobę – świadka, jako członka wspólnoty, we wspólnocie.
- Matetycznością – w metodzie SNE ważniejsze jest uczenie się ucznia (matetyka) od nauczania nauczyciela (dydaktyka). Stąd nacisk jest położony na nauczenie uczenia się. W tym procesie wykorzystuje się różnego typu schematy graficzne i mentalne, które spełniają funkcję porządkującą oraz utrwalającą poznawany materiał. Ukazuje się również skuteczność wykorzystania wszystkich zmysłów, tak by proces zapamiętywania był jeszcze bardziej skuteczny i trwały.
- Učeniem się znaczeniowym (sygnifikatywnym) – nową wiedzę opiera się na płaszczyźnie wiedzy już przyswojonej i utrwała się jej aplikację w praktyce, poprzez odniesienie do życiowych zainteresowań i doświadczeń.
- Kreatywnością – szuka się nowych form wyrazu, by głosić kerygmat, opierając się na słowie Bożym.

PROGRAM FORMACJI SZKÓŁ NOWEJ EWANGELIZACJI

Każdy ewangelizator, zanim pójdzie ogłaszać Dobrą Nowinę, potrzebuje doświadczenia osobistego spotkania z Jezusem Chrystusem Zmartwychwstałym i osobistego doświadczenia Pięćdziesiątnicy, narzędzi do ewangelizacji oraz posłania. Podstawowym narzędziem formacyjnym w SNE, uwzględniającym powyższe założenia, są kursy. Są one wzajemnie powiązane, stanowiąc całościowy program formacji. Poszczególne SNE posiadają w swej strukturze formacyjnej także inne elementy.

Kursy Szkół Nowej Ewangelizacji

Większość z kursów SNE jest autorstwa J. H. Prado Floresa. Mają one charakter ewangelizacyjny i prowadzone są tak, jak zachęcał Jan Paweł II – w nowy sposób,

w nowym zapale, metodzie i środkach przekazu⁶⁶. W ramach programu KeKaKo prowadzonych jest obecnie na świecie kilkadziesiąt różnych kursów. Stanowią one pewną całość, program duchowego rozwoju chrześcijanina. „Blokiem startowym” jest osobiste doświadczenie miłości Ojca, spotkanie z Jezusem jako Zbawicielem i Panem oraz otwarcie na Ducha Świętego. Dalsza „droga” wiedzie przez realizację uczniostwa, zasłuchanie w słowo Boże, naukę modlitwy, budowanie wspólnoty, ewangelizowanie, prowadzenie innych, aż po wizję apostołstwa⁶⁷.

Uczestnikiem kursu może być każda osoba pełnoletnia, niezależnie od wieku, środowiska czy stanu. Wprowadza się też kursy dla osób młodszych. Program kursów jest zbudowany w ten sposób, że może w nim znaleźć coś dla siebie zarówno osoba bardzo słabo związana z Kościołem, jak i szczerze zaangażowana w jego życie, świeżo zewangelizowana, jak i od lat budująca swoją więź z Chrystusem. Kursy trwają od 3 do 11 dni i mogą być dobrą formą jednorazowych rekolekcji lub systematycznej formacji⁶⁸.

Siedem cech charakterystycznych kursów KeKaKo

- Zgodnie z wizją SNE każdy kurs ma potrójny wymiar, zawierając w sobie trzy podstawowe elementy programu KeKaKo: kerygmat, charyzmat i wspólnotę. Kerygmaticzność kursów jest związana z ich treścią – wszystkie one są chrystocentryczne i biblijne. Głoszenie skoncentrowane jest więc na Osobie Jezusa, a sposób przekazu treści jest prosty, przejrzysty i dostosowany do odbiorcy. Fundamentem wszystkich kursów jest słowo Boże. Nazwy większości z nich pochodzą od postaci biblijnych, a treść wykorzystuje ich historie. Również każde nauczanie kursowe zakorzenione jest w Piśmie Świętym. Prowadzący często cytują słowo Boże, zapraszając też uczestników do pracy z Biblią. W ten sposób kursy SNE kształtują mentalność biblijną. Charyzmatyczność oznacza otwartość na obecność i działanie Ducha Świętego, który potwierdza głoszone słowo znakami. Uczestnik kursów otwiera się na łaskę „chrztu w Duchu Świętym”, uczy się też polegać na Jego obecności w codzienności, a zwłaszcza w dziele ewangelizacji i formacji ewangelizatorów. Każdy kurs staje się zarazem swoistego rodzaju wspólnotą, prowadzony jest przez wspólnotę i prowadzi uczestnika do wspólnoty. Szczytem każdego dnia kursu jest wspólnie przeżywana Eucharystia. Uczestnik uczy się, iż ewangelizacja jest dziełem wspólnoty i do powstania wspólnoty prowadzi.

⁶⁶ Por. <http://www.snegdansk.pl/kursy.html> (dostęp: 30 III 2010).

⁶⁷ Por. http://www.sne.poznan.pl/index.php?option=com_content&task=view&id=45&Itemid=90 (dostęp: 30 III 2010).

⁶⁸ Por. http://www.sne.poznan.pl/index.php?option=com_content&task=view&id=45&Itemid=90 (dostęp: 30 III 2010); M. Wójcik, *Re-ewangelizacja...*, s. 107–109.

- Misją jest formacja nowych ewangelizatorów dla dzieła nowej ewangelizacji. Kursy nie mają na celu formowania magistrów teologii lub szkolenia osób do poszczególnych posług. Nacisk jest położony na formowanie ewangelizatorów, którzy będą potrafili formować innych kerygmatycznych ewangelizatorów oraz w sposób prosty i doświadczalny dzielić się Ewangelią.
- Metodologia kursów opiera się na zasadzie aktywno-uczestniczącej. Grupa prowadząca kurs nie staje wobec uczestników jako nauczyciele, ale jako świadkowie, stąd też podstawą każdego nauczania jest świadectwo życia składane przez głoszącego. Obok konferencji w programie kursu wyróżnić można również tzw. dynamiki, zabiegi dydaktyczno-pedagogiczne oraz działania aktywizujące, jako szczególne formy pracy, w których uczestnicy biorą aktywny udział. Dzięki nim możliwe jest praktyczne zastosowanie i zgłębianie usłyszanych treści. Te dwa wymiary – teoretyczny i praktyczny – wzajemnie się uzupełniają i wzmacniają. Do aktywnego uczestnictwa w kursie prowadzi także sama jego organizacja. Uczestnicy są podzieleni na grupy, w których przygotowują i prowadzą część wspólnych modlitw, przygotowują Eucharystię, prowadzą zajęcia aktywizujące dla całej grupy, podsumowują treści przedstawionych wcześniej na kursie, pomagają w pracach technicznych, w utrzymaniu porządku. W ten sposób uczestnicy są współtwórcami, a nie tylko odbiorcami kursu.
- Każdy kurs stanowi część programu formacji, będąc jej kolejnym elementem. Pojedynczy kurs poza programem dewaluuje się, zaś w ramach całego projektu nabiera dodatkowej wartości.
- Kursy nie opierają się jedynie na przekazywaniu wiedzy, ale zmierzają do tego, żeby każdy uczestnik mógł doświadczyć treści, które są głoszone. Dlatego też kurs jest czasem intensywnej modlitwy, zarówno wspólnotowej, jak i indywidualnej. Można stwierdzić, że podstawowe środowisko SNE wyrażane jest poprzez klimat modlitwy. Bliska relacja z Mistrzem jest również źródłem radości i entuzjazmu. Wyrażają to różne zabawy i muzyka, które zarazem stanowią motywację dla nauczania i uczenia się.
- Wszystkie podręczniki i schematy kursów są zatwierdzone przez władze kościelne. Przyjęta linia nauczania doktrynalnego jest definiowana przez Biblię, Magisterium Kościoła, *Katechizm Kościoła Katolickiego* i Tradycję.
- Wszystkie kursy mają z góry ustaloną treść i przebieg, niemniej w swoim zastosowaniu są elastyczne. Specyfika uczestników oraz przebieg poszczególnych etapów kursu wymagają czasem wprowadzania modyfikacji warunkowanych zasadą inkulturacji, by osiągnąć zamierzony cel. Każdy z kursów ma bowiem z góry określony cel i myśl przewodnią. Cel określa to, jaki efekt powinien przynieść kurs w życiu biorącego w nim udział. Myśl przewodnia to pewna podstawowa dla kursu treść, która przeplata cały kurs, przejawiając się w każdym nauczaniu. To warunkuje powtarzalność

kursów także przez kolejne ekipy. Jest to warunek włączenia danego kursu do programu KeKaKo.

Charakterystyka poszczególnych kursów Szkół Nowej Ewangelizacji

- **Etap podstawowy** (ewangelizacji) wprowadza w dojrzałe życie chrześcijańskie. Można tu wyróżnić następujące kursy:
  - Kurs „Filip” – to pierwszy i podstawowy kurs SNE. Jest on początkiem drogi, „punktem odbicia”, „blokiem startowym”, dla osoby, która chce się formować w SNE. Każdy kolejny kurs wymaga wcześniejszego udziału w tym właśnie kursie. Cały kurs jest przedstawieniem kerygmatu w taki sposób, by każdy uczestnik mógł doświadczyć podstawowych prawd ewangelicznych i na tej podstawie podjąć decyzje dotyczące jego życia. Kurs ten prowadzi do doświadczenia miłości Boga, do osobistego spotkania z Jezusem Chrystusem Zmartwychwstałym i powierzenia Jemu swojego życia. Jest to czas nowego wylania Ducha Świętego, dającego moc, aby odrodzić się duchowo do nowego życia i świadczyć o tym z mocą⁶⁹. Obecnie powstała nowa forma tego kursu, która przyjęła nazwę „Nowe Życie z Bogiem” i stopniowo jest wprowadzana przez poszczególne SNE.
  - Kurs „Animacji Modlitwy Charyzmatycznej” (KAMCH) – ukazuje sens i cel modlitwy osobistej, wspólnotowej i liturgicznej, w którą wprowadza. Daje konkretne narzędzia do jej prowadzenia, ale także daje doświadczenie takiej modlitwy przeżywanej w wymiarze Pięćdziesiątnicy. Kurs ten uczy również w tym aspekcie, jak korzystać z charyzmatów, by były zbudowaniem dla uczestników modlitwy i całej wspólnoty Kościoła⁷⁰.
  - Kurs „Uczniowie z Emaus” – to podstawowy kurs biblijny. Wprowadza w rzeczywistość Pisma Świętego i pozwala rozmiłować się w Słowie Bożym jako Osobie. Uczy tego, jak czytać Biblię i czym ona jest dla chrześcijanina. Jest czasem spotkania z Jezusem Zmartwychwstałym, który chce swoją miłością i pokojem na nowo rozpalać zniechęcone i rozczarowane ludzkie serca. To czas dający możliwość pogłębienia relacji z Bogiem obecnym w Jego słowie. Uczestnik tego kursu może doświadczyć jak skuteczne jest jego działanie w życiu człowieka. To także czas rozpoznawania Jezusa jako Mesjasza zapowiadanego przez Stary Testament. Kurs ten umożliwia każdemu uczestnikowi rozpoznanie Chrystusa tak, jak dał się On rozpoznać

⁶⁹ Por. <http://www.snegdansk.pl/kursy.html> (dostęp: 30 III 2010).

⁷⁰ Por. http://www.sne.poznan.pl/index.php?option=com_content&task=view&id=40&Itemid=86#start (dostęp: 30 III 2010); http://www.sne.nsacz.pl/index_druga.htm (dostęp: 30 III 2010); M. Wójcik, *Re-ewangelizacja...*, s.112.

uczniom z Emaus – w czasie liturgii słowa i liturgii Eucharystii. W rezultacie osoba biorąca udział w kursie może stać się świadkiem Boga żyjącego⁷¹.

- Kurs „Jezus według czterech ewangelistów” – ma na celu zapatrzenie się w Jezusa oczyma czterech ewangelistów: Mateusza, Marka, Łukasza i Jana. Pozwala on dostrzec całe piękno osoby Jezusa i Jego misji. To czas, w którym można odkryć głębię poszczególnych Ewangelii, poznając nie tylko osoby czterech ewangelistów, ale samego Jezusa i osobiście z Nim się spotkać. Celem kursu jest poznanie, pokochanie, naśladowanie i głoszenie Osoby Jezusa. Dzięki niemu Ewangelie mogą stać się dla uczestników wielkim bogactwem, z którego będą mogli nieustannie czerpać⁷².
- Kurs „Biblijna Historia Zbawienia” – kurs biblijny dający możliwość poznania słowa Bożego w głębszym rozumieniu. Ukazuje całą panoramę biblijnych wydarzeń, od stworzenia świata aż po ponowne przyjście Jezusa. Pozwala odkryć działanie Boga w dziejach świata. Kurs uczy tego, jak rozumieć historię własnego życia i oceniać sprawy, które się w nim dzieją, w świetle Bożego Słowa, przez pryzmat zbawienia. Odkrywa stałe działanie Boga w historii, aby każdy mógł zdać sobie sprawę z tego, że historia zbawienia jest jego własną historią⁷³.
- Kurs „Jan” – ten kurs określanany jest często jako „serce” SNE. Jest to kurs duchowości uczniostwa. Pomaga wejść na drogę bycia umiłowanym uczniem Mistrza, Jezusa Chrystusa, by stawać się coraz bardziej podobnym do Niego. Celem kursu jest doprowadzenie uczestnika do tego, aby stał się, na wzór Jana, umiłowanym uczniem, który spoczywa na sercu Jezusa, który zna i słyszy Jego głos. Kurs ten uczy tego, jak stać się przyjacielem Mistrza, a zarazem uczniem, który siada u stóp swego jedynego Mistrza, by być jak On. Pomaga znaleźć odpowiedź na wiele pytań dotyczących relacji z Mistrzem i drugim człowiekiem. Ukazuje na podstawie postaci św. Jana nie tylko, jak być uczniem Jezusa, ale także jak formować kolejnych uczniów Jedynego Mistrza⁷⁴.
- Kurs „Mojżesz” – kurs ten jest przeznaczony dla osób odpowiedzialnych za innych we wspólnotach, w Kościele. Przedstawia drogę lidera, ukazu-

⁷¹ Por. <http://www.snegdansk.pl/kursuczniowie.html> (dostęp: 30 III 2010); http://www.sne.torun.pl/home/index.php?option=com_content&view=article&id=62&Itemid=67&limitstart=3 (dostęp: 30 III 2010); M. Wójcik, *Re-ewangelizacja...*, s. 110.

⁷² Por. <http://www.sne.torun.pl/kursy/index.php> (dostęp: 30 III 2010); <http://www.galilea.pl/www/szkola/kursy.html> (dostęp: 30 III 2010); M. Wójcik, *Re-ewangelizacja...*, s. 111.

⁷³ Por. <http://www.galilea.pl/www/szkola/kursy.html> (dostęp: 30 III 2010); http://www.sne.torun.pl/home/index.php?option=com_content&view=article&id=62&Itemid=67&limitstart=3 (dostęp: 30 III 2010); <http://www.snegdansk.pl/kurshistoria.html> (dostęp: 30 III 2010); M. Wójcik, *Re-ewangelizacja...*, s. 111.

⁷⁴ Por. http://www.sne.poznan.pl/index.php?option=com_content&task=view&id=40 &Itemid=86#start (dostęp: 30 III 2010); M. Wójcik, *Re-ewangelizacja...*, s. 112, 113.

jąc, jak być dobrym pasterzem, otwartym na plan Boży i pracującym we wspólnocie przyjaciół. Jest to czas, kiedy śledząc życie Mojżesza, uczestnik może zobaczyć samego siebie. Może nauczyć się tego, jak podejmować decyzje, w jaki sposób przewodzić innym, jak odkryć to, co jest poza schematami, przyzwyczajeniami, jak otworzyć się na radości i niespodzianki, jakie przynosi Bóg. Kurs ten prowadzi uczestnika drogą ku wolności tak, by również on sam mógł uwalniać swój lud z niewoli, poprowadzić go ku Ziemi Obiecanej, aż po przygotowanie swojego następcy (Jozuego) celem kontynuowania dzieła wyzwolenia⁷⁵.

- **Etap wzrostu** (formacji ewangelizatorów) – to etap uzdolnienia do wypełnienia misji głoszenia Dobrej Nowiny. Zaliczamy tu następujące kursy:
  - Kurs „Paweł” – to najważniejszy kurs w SNE. Nazywany jest „kręgosłupem” ewangelizatora, gdyż uczy skutecznej ewangelizacji i pozwala ewangelizatorowi na prawidłowe funkcjonowanie i działanie. Jest on adresowany do tych, którzy spotkali Zmartwychwstałego Jezusa i „nie mogą nie mówić o tym, co widzieli i słyszeli” (por. Dz 4,20). Celem kursu jest uformowanie nowych ewangelizatorów dla nowej ewangelizacji, tak aby umieli przekazywać w sposób twórczy i skuteczny Dobrą Nowinę. Kurs ten pozwala na uzyskanie metod i doświadczenia ewangelizacji. Uczy tego, jak przekazać innym kerygmat, jak mówić o Bogu swoim najbliższym, rodzinie, przyjaciołom, kolegom w pracy, w szkole, jak dotrzeć do współczesnego człowieka, tak często zagubionego w świecie. Uczy jak praktycznie podejmować ewangelizację bezpośrednią w osobistej sytuacji życiowej człowieka. Daje również konkretne narzędzia oraz metody do prowadzenia dzieła nowej ewangelizacji⁷⁶.
  - Kurs „Tymoteusz” – to bardzo praktyczny kurs, w którym uczestnik uczy się metod pracy z Pismem Świętym. Kurs ten pokazuje, jak czytać i zapamiętywać Biblię, by móc głosić słowo Boże, jak rozumieć Biblię i jak ją nieść z pośpiechem do innych, tak jak to czynił Tymoteusz. Uczy także modlić się słowem Bożym i opierać wszelką swoją posługę ewangelizacyjną na słowie⁷⁷.

⁷⁵ Por. <http://www.snegdansk.pl/kursmojzesz.html> (dostęp: 30 III 2010); <http://www.galilea.pl/www/szkola/kursy.html> (dostęp: 30 III 2010); http://www.sne.poznan.pl/index.php?option=com_content&task=view&id=40&Itemid=86#start (dostęp: 30 III 2010); M. Wójcik, *Re-ewangelizacja...*, s. 115.

⁷⁶ Por. <http://www.galilea.pl/www/szkola/kursy.html> (dostęp: 30 III 2010); http://www.sne.poznan.pl/index.php?option=com_content&task=view&id=40&Itemid=86#start (dostęp: 30 III 2010); <http://www.snegdansk.pl/kurspawel.html> (dostęp: 30 III 2010); M. Wójcik, *Re-ewangelizacja...*, s. 113.

⁷⁷ Por. <http://www.galilea.pl/www/szkola/kursy.html> (dostęp: 30 III 2010); <http://www.snegdansk.pl/kurstymoteusz.html> (dostęp: 30 III 2010); http://www.sne.torun.pl/home/index.php?option=com_content&view=article&id=62&Itemid=67&limitstart=3 (dostęp: 30 III 2010); M. Wójcik, *Re-ewangelizacja...*, s. 111, 112.

- Kurs „Apollos” – uczy, jak głosić dziś Jezusa w sposób twórczy i praktyczny. Ukazuje, jak przepowiadać Ewangelię, aby poprzez to, co jest głoszone, słuchający mógł usłyszeć samego Chrystusa i odpowiedzieć na Jego wezwanie. Kurs ten w praktyczny sposób uczy konstruowania konferencji i nauczania. Pokazuje, jak wykorzystywać nowe metody i środki przekazu, podejmując nową ewangelizację. Kurs oferuje konkretne narzędzia pozwalające szukać przesłania, budować je i pogłębiać, wreszcie usystematyzować pod względem pedagogicznym i przekazać w taki sposób, aby mogło być zrozumiane, by wywołało zamierzony skutek i zostało przekazane dalej⁷⁸.
- Kurs „Sekret Pawła” – pomaga odkryć, z czego wynikała skuteczność posługi ewangelizacyjnej św. Pawła Apostoła. Jest czasem odkrywania wielu sekretów Pawła, któremu udało się w krótkim czasie odnieść wielki „sukces” w ewangelizacji. Kurs ukazuje, jaka była wizja pasterska apostoła, gdzie leży sekret skuteczności działania. Uczy, jak sprawić, by słowo Boże biegło nieskrępowane naszymi ograniczeniami, by głoszenie i podejmowane dzieła przetrwały dłużej niż nasze życie. W tym kursie można poznać sekret owocnej pracy pastoralnej oraz ewangelizacyjnej i dzięki temu zrewidować swoją dotychczasową posługę. Warunkiem uczestnictwa jest wcześniejsze doświadczenie kursu „Paweł”⁷⁹.
- Kurs „Pięćdziesiątnica”, znany również pod nazwą „Ewangelizacja z mocą” – przeznaczony jest dla osób, które pragną, by ich wspólnoty żyły charyzmatycznie, a ich ewangelizacja była potwierdzona znakami. Na kursie poznaje się bliżej Osobę Ducha Świętego – protagonistę nowej ewangelizacji, który czyni uczniów Jezusa Chrystusa odważnymi głosicielami słowa. Kurs ma rozbudzić w uczestnikach pragnienie poddania się działaniu Ducha Świętego, aby ewangelizować z wielką mocą. Celem kursu jest więc doprowadzenie uczestnika do pragnienia i gotowości podjęcia posługi charyzmatycznej w dziele nowej ewangelizacji. Uczestnicy poznają w tym czasie wiele charyzmatów i otwierają się na korzystanie z nich zgodnie z nauką Kościoła⁸⁰.
- Kurs „Teologia Biblijna”⁸¹ – ukazuje jedność Starego i Nowego Testamentu oraz rozwój objawienia Bożego. W kursie tym uczestnik zaproszony jest

⁷⁸ Por. <http://www.galilea.pl/www/szkola/kursy.html> (dostęp: 30 III 2010); http://www.sne.poznan.pl/index.php?option=com_content&task=view&id=40&Itemid=86#start (dostęp: 30 III 2010); <http://www.snegdansk.pl/kursapollos.html> (dostęp: 30 III 2010); M. Wójcik, *Re-ewangelizacja...*, s. 115.

⁷⁹ Por. <http://www.galilea.pl/www/szkola/kursy.html> (dostęp: 30 III 2010); http://www.sne.poznan.pl/index.php?option=com_content&task=view&id=40&Itemid=86#start (dostęp: 30 III 2010); M. Wójcik, *Re-ewangelizacja...*, s. 113, 114.

⁸⁰ Por. <http://www.galilea.pl/www/szkola/kursy.html> (dostęp: 30 III 2010); M. Wójcik, *Re-ewangelizacja...*, s. 114.

⁸¹ Ten kurs, wraz ze wcześniej omówionymi kursami: „Tymoteusz”, „Jezus według czterech ewangelistów”, „Historia Zbawienia” oraz „Uczniowie z Emaus”, należy do grupy kursów biblijnych SNE, tworzących cykl o nazwie „Dabar”, czyli Słowo.

do głębszego rozumienia słowa, do którego prowadzą go objaśniane w tym czasie tajniki literackie, środowisko i główne linie teologiczne, przenikające całą Biblię. Celem tego kursu jest doprowadzenie do jeszcze większej zażyłości ze słowem Bożym, które w tym czasie staje się bardziej jasne i zrozumiałe⁸².

- Kurs „Wspólnota” – przygotowuje do budowania i przeżywania wspólnoty oddanej królestwu Bożemu. Daje doświadczenie piękna życia we wspólnocie, która jest pierwszym i podstawowym znakiem ewangelizacji. Wspólnoty potrzebują ciągłego odnowienia swojej tożsamości i pogłębienia relacji między sobą, dlatego na ten kurs zaprasza się minimum pięć osób z jednej wspólnoty, najlepiej z liderem lub duszpasterzem. Po przeżyciu wspólnie spędzonych dni na kursie osoby te mogą stać się nowym, czytelnym znakiem dla innych we wspólnocie. Dzięki temu kursowi wspólnota może stać się prawdziwym miejscem ewangelizacji i wzrostu wiary⁸³.
- **Etap formacji** (formacja formatorów ewangelizatorów) – to etap zdobywania narzędzi potrzebnych do formacji ewangelizatorów. Do tego etapu należą następujące kursy SNE:
  - Kurs „Andrzej” – podczas tego kursu uczestnik poznaje metodologię i wizję programu KeKaKo oraz jego procesu formacji. Celem jest doprowadzenie do umiejętności formowania nauczycieli i ekip posługi ewangelizacyjnej.
  - Kurs „Izajasz” – kurs o tematyce biblijnej. Ukazuje podział, natchnienie, rodzaje literackie i język obecny w Piśmie Świętym. Porusza także tematy związane z procesem kształtowania się obecnej formy Biblii.
  - Kurs „Maryja” – ukazuje osobę Maryji, jako wzór ucznia Jezusa i prototyp ewangelizatora, który z mocą Ducha Świętego wciela Słowo i daje Je światu. Kurs ten pomaga odkryć Maryję jako Matkę Chrystusa, Matkę Kościoła, Jej rolę w zbawczym planie Boga i przyjąć Ją do siebie jako swoją Matkę.
  - Kurs „Piotr” – przedstawia podstawowe zasady eklezjologii i sakramentologii Kościoła, bazując na Biblii i nauce Soboru Watykańskiego II (KK).
  - Kurs „Melchizedek” – pomaga w większym zrozumieniu, przeżywaniu i celebrowaniu obecności Jezusa Chrystusa w liturgii. Ukazuje Eucharystię jako szczytowy moment spotkania z Jezusem, z którego ewangelizator czerpie pokarm duchowy i w którym zostaje posłany – otrzymuje misję ewangelizacji. Kurs podaje podstawową wiedzę dotyczącą praktycznego i zgodnego z przepisami liturgicznymi przygotowania celebracji, przede wszystkim Eucharystii parafialnej, wspólnotowej, uwzględnia przy tym pełnioną w czasie celebracji funkcję.

⁸² Por. <http://www.galilea.pl/www/szkola/kursy.html> (dostęp: 30 III 2010).

⁸³ Por. <http://www.galilea.pl/www/szkola/kursy.html> (dostęp: 30 III 2010); <http://www.snegdansk.pl/kurswspolnoty.html> (dostęp: 30 III 2010); M. Wójcik, *Re-ewangelizacja...*, s. 115, 116.

- Kurs „Nehemiasz” – ukazując sylwetkę Nehemiasza, który odbudował ruiny miasta Jeruzalem, uczy budowania królestwa Bożego we wszystkich dziedzinach życia społecznego, a zwłaszcza w życiu rodzinnym, w świecie polityki, ekonomii i kultury.
- Kurs „Jetro” – uczy jak szukać i pracować dla jedności Kościoła – Ciała Chrystusowego, jedności, o którą Jezus prosił Ojca, aby świat uwierzył i został zbawiony. Kurs ten ma charakter ekumeniczny.

Międzynarodowe Seminarium KeKaKo (SIK)

SIK jest seminarium teoretyczno-praktycznym, podczas którego zapoznaje się z wizją programu i wypróbowuje metodologię. To swoiste „laboratorium”, które uczy również, jak opracować nowy kurs zgodnie z zasadami metodologii i spójności procesu formacyjnego programu KeKaKo. Celem jest nauczenie tych, którzy będą formować ewangelizatorów, jak używać nowych metod w ewangelizacji. Stąd adresatami są wyłącznie dyrektorzy SNE, którzy są odpowiedzialni za formację ekip lokalnych. Udział w tym stopniu wynika z osobistego zaproszenia. Seminarium takie odbywa się w różnych częściach świata każdego roku.

Inne elementy struktury formacji Szkół Nowej Ewangelizacji

Obok kursów wspólnych dla całego programu KeKaKo, poszczególne SNE posiadają również inne elementy w przyjętej przez siebie strukturze formacji. Fundamentalną rolę odgrywa tu pogłębione życie modlitewno-sakramentalne. Sprzyjają temu również regularne spotkania modlitewne wspólnotoszkół, praca z przyjętymi materiałami formacyjnymi, zakładającymi codzienną indywidualną modlitwę słowem Bożym, czy też spotkania w ramach grup dzielenia. Niektóre SNE odkryły potrzebę wprowadzenia również własnych kursów autorskich, które zachowują ogólną metodologię, zaś treścią odpowiadają na aktualne potrzeby. Są one formą inkulturacji metodologii kursów wobec konkretnej rzeczywistości poszczególnych SNE. Przyjmując zasadę: „ewangelizować uczy się ewangelizując”, do tak rozumianej formacji można zaliczyć również wszelkie podejmowane przez daną wspólnotoszkół dzieła ewangelizacyjne⁸⁴. Wszystkie te elementy formacji łączy wierność w swej metodzie programowi KeKaKo, co prowadzi do osiągnięcia wspólnego celu: formowania ewangelizatorów i formatorów ewangelizatorów dla nowej ewangelizacji. Formacja w SNE nie ma zatem na celu jedynie praktycznego

⁸⁴ Więcej na temat formacji oraz realizacji programu KeKaKo przez SNE w Polsce w: M. Widenka, *Kerygmatyczne Szkoły Nowej Ewangelizacji w Polsce jako praktyczna realizacja wezwania Jana Pawła II do nowej ewangelizacji*, Katowice 2010, mgr, BUŚ, s. 95–140.

przygotowania jej uczestnika do ewangelizacji. Chodzi o coś więcej – o uzyskanie mentalności ewangelizacyjnej i serca apostołskiego⁸⁵.

Fenomen Katolickich Kerygmaticznych Szkół Nowej Ewangelizacji

Katolickie Kerygmaticzne Szkoły Nowej Ewangelizacji stanowią środowisko współpracujących ze sobą szkół na całym świecie, wyróżniających się tą samą metodologią i formacją. Podstawowe znaczenie w metodologii szkół ma ściśle określona wizja, w której wyróżnia się cel główny (ewangelizacja z mocą) oraz szczegółowy (pomnażanie szkół). Program szkół opiera się na trzech „filarach”: kerygmacie, charyzmatkach i wspólnocie. Program ten jest bardziej formą pracy niż strukturą czy organizacją, a jego misją jest służenie innym jako narzędzie dla dzieła nowej ewangelizacji. Strategia szkół opiera się na pracy z czynnikiem multiplikacyjnym, polegającym na formowaniu ewangelizatorów i ich formatorów. Przykładem zastosowania metodologii szkół jest program PEPSI. Proponowany program formacyjny realizowany jest w głównej mierze poprzez kursy kształtujące mentalność ewangelizacyjną.

---

⁸⁵ Por. J.H. Prado Flores, *Sekret...*, s. 127.